

MARK GREANEY

THE
GRAY MAN
GAME OVER

Vertaling Erik de Vries

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2011 Mark Strode Greaney

Oorspronkelijke titel: *Ballistic*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2024 HarperCollins Holland

Vertaling: Erik de Vries

Omslagontwerp: DPS

Omslagbeeld: © Richard Nixon / Arcangel Images; © Shutterstock (lucht, straat, huizen)

Zetwerk: Zetspiegel, Best

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1444 9

ISBN 978 94 027 7090 2 (e-book)

NUR 330

Eerste druk april 2024

Originele uitgave verschenen bij Berkley, een imprint van Penguin Random House LLC, New York.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

PROLOOG

De mensenjager ging voor in de kano op zijn hurken zitten en keek naar de voor hem opdoemende oever. Het dichtbegroeide regenwoud veranderde langzaam in een rustiek bruin dorp, een op de harde ondergrond uit hout en verroest ijzer opgetrokken nederzetting langs het water.

‘Zijn we er?’ riep hij naar de inheemse bewoner die de boot met de buitenboordmotor bestuurde. Zijn Portugees was er in de afgelopen maanden noodgedwongen op vooruitgegaan.

‘*Sí, senhor. We zijn er.*’

De tweeënzestigjarige mensenjager knikte en strekte zijn hand uit naar de portofoon tussen zijn benen.

Maar hij hield zich in. Hij moest het zeker weten.

Zeven maanden. Het was zeven maanden geleden dat hij in Amsterdam was opgebeld. Spoedoverleg met zijn werkgever, een vlucht over de oceaan naar Caracas, in allerijl naar Lima en vanaf daar verder zuidwaarts. Diep zuidwaarts. Totdat hij en zijn prooi het einde van de wereld hadden bereikt, waarna de jacht in noordelijke richting verderging.

Naar het hoge noorden.

Al die tijd had hij zijn doelwit min of meer op de hielen gezeten. De langste jacht uit zijn loopbaan.

Die hier beëindigd zou worden. Aan de jacht op Courtland Gentry zou op deze plek hoe dan ook een einde komen.

De mensenjager was zijn doelwit in de buurt van Quito dicht genaderd. Hij had zelfs een moordcommando ingeseind, maar zij hadden vooralsnog bot gevangen. Dat was een domme zet van hem, een valse start zou hun gretigheid tijdens een volgende poging geen goed doen; dus zou hij ze niet meer oproepen. Hij was in Noord-Chili en iets verder langs de kust van de Stille Oceaan zijn doelwit weer op het spoor gekomen, maar was hem in Punta Arenas weer uit het oog verloren.

En toen kwam dat mazzeltje in Rio. Een Deense uitwisselingsstudent en jiu-jitsu-beoefenaar had in zijn ambassade waar hij was om aangifte te doen van het verlies van zijn paspoort een 'Gezocht'-poster van Interpol zien hangen. Hij was in de dojo in de favela's weleens een andere witte vechtsporter tegengekomen. Dat was op zich niets opzienbarends, maar de Deen was goed thuis in vechtkunsten, en in de vechtstijl van de witte schemerden andere disciplines door: harde, meedogenloze gevechtstechnieken die hij voor zijn naaste omgeving verborgen probeerde te houden. De Deen herinnerde zich de 'Gezocht'-poster. Hoewel de witte er niet sprekend op leek, had het hem niettemin raadzaam geleken de autoriteiten in te lichten. De man in de dojo had hem op een of andere manier een ongemakkelijk gevoel bezorgd. Een blik, een beweging, een zweem van argwaan bij de ander, alsof hij wist dat de Deen hem om een of andere reden in de gaten hield.

Toen de mensenjager hierover was getipt was hij in een privévliegtuig gestapt en was een paar uur later ter plaatse. Zijn doelwit verscheen die dag niet op de training, en de daaropvolgende dag evenmin. De mensenjager trommelde plaatselijke versterkingen op om hand-en-spandiensten te verrichten; tientallen mannen met foto's en contanten schuimden de favela's af. Velen van hen werden in de wetteloze sloppenwijken afgetuigd of bedreigd en een van hen werd zelfs van zijn portemonnee beroofd en in zijn arm ge-

stoken. Maar de zoektocht bleek niet tevergeefs; iemand zette hem op een spoor, iemand fluisterde een adres.

De mensenjager ging zelf poolshoogte nemen. Hij was zelf geen schutter, had sinds hij in dienst van het Nederlandse leger in de jaren zeventig tegen de Angolezen had gevochten geen wapen meer afgevuurd. Maar omdat hij zijn paraat staande mannen niet nog eens vergeefs wilde optrommelen, liet hij acht gewapende mannen achter en nam er slechts twee mee. Een afschuwelijk vervallen wijk, een met stront besmeurd gebouw, een naar pis stinkende gang op de derde verdieping met aan het einde een duistere deur. De hand van de mensenjager trilde toen hij, op de voet gevolgd door zijn schutters, met de van een andere huurder gekregen sleutel de deur ontsloot en naar binnen glipte.

Een schimmige menselijke gestalte sprong van het bovenste stapelbed; de mensenjager zag zijn leven in een flits aan zich voorbijtrekken. Toen hees de schim een rugzak op zijn schouder en verdween uit een raam, twee verdiepingen naar beneden. De mensenjager zette een paar stappen opzij; de schutters openden het vuur en vernielden in het kielzog van de schim zijn bed en de muur en het raamkozijn. De mannen herlaadden toen de mensenjager zich naar het raam haastte en zijn doelwit op een ander dak zag neerkomen en doorrollen en, als een eekhoorn die door de lucht zweefde, over een steeg naar een volgend gebouw zag springen en daarvan afrolde naar de straat, achtervolgd door de explosies van lichte vuurwapens afgevuurd door de twee schutters die zich intussen naast hem hadden opgesteld.

Het doelwit was ontkomen. Het bed dat hij had beslapen bood op het nog warme gehavende dekbed na geen enkele aanwijzing.

Dat was inmiddels tien weken geleden.

Afgelopen zondag had hij een telefoontje gekregen uit Fonte Boa, honderdvijftig kilometer noordelijker aan de Amazonerivier. De mensenjager had een lijst opgesteld met mogelijke vakgebieden waarin zijn doelwit wellicht emplooi kon vinden. Daar stonden honderden beroepen op, van plaatwerker tot legionair. Ook maritiem reddingswerker stond op de lijst, vanwege zijn duikervaring en zijn onversaagdheid. Een klein bedrijf dat in een afgelegen zijrivier van de Amazone opereerde had een uit het niets opgedoken witte man in dienst genomen, een in de Braziliaanse jungle opzienbarend feit. Dus was de mensenjager naar Fonte Boa gevlogen en had hij de schipper die per boot kleding en ander textiel naar de nederzettingen stroomopwaarts bracht een foto laten zien.

En nu was de mensenjager hier.

Hij frummelde met de portofoon tussen zijn knieën. Eén oproep en er zouden twee grote helikopters landen, gevuld met gewapende mannen die zich zouden verspreiden; ze hadden hun aanval met behulp van satelliet-

foto's en een schoolbord gepland in de hotelkamer van de uitkijkpost in Fonte Boa. Eén oproep zou deze ongerepte jungle in een vuurzee veranderen en het leven kosten aan het doelwit op wie deze Nederlandse mensenjager al zeven lange maanden joeg.

Maar eerst moest hij zekerheid hebben.

Een brulaap sprong uit een boom in het water, klauterde weer op de kant en verdween in de dichte begroeiing.

Een paar tellen later vertraagde het bootje en botste tegen de aan de kade bevestigde rubberen banden. De eigenaar van het vaartuig maakte aanstalten de buitenboordmotor uit te zetten.

'Nee,' zei de mensenjager. 'Laat hem lopen. Ik ben zo weer terug.'

'Zonde van de benzine, meneer,' antwoordde de man. Een of andere inheemse wilde. 'Ik heb hem binnen vijf seconden weer gestart.'

'Laten lopen, zei ik.' De witte man ging van boord en begon over de onverharde heuvel naar een man te lopen die voor een op ranke palen gebouwde hut stond te wachten. Als de Nederlander de bevestiging zou krijgen dat dit de juiste locatie was, zou hij niet blijven rondhangen tot de pleuris uitbrak. In zijn schouderholster droeg hij een ouderwetse Webley Top-Break-revolver, maar dat was te midden van de boerenkinkels hier in de jungle vooral voor de show bedoeld. Moorden was niet zijn sterke kant. Hij zou zijn radio gebruiken, en dan zat zijn taak erop. Hij zou weer stroomopwaarts terugkeren naar Fonte Boa en de ontwikkelingen in het hotel afwachten.

Mauro zat in de schaduw te wachten tot zijn vader terug zou komen met de vangst van de ochtend. De tienjarige Mauro ging normaal gesproken met zijn vader mee om de netten in te halen, maar vandaag was hij hier gebleven om zijn oom met wat klusjes te helpen en hij was net in de haven aangekomen toen het bootje met de witte man aanmeerde. Hij zag hoe de oude man de heuvel beklom, vlak voor de dronkaard stopte en tegen hem begon te praten. De witte man haalde een wit papier uit zijn borstzak en liet het de dronkaard zien, en gaf hem toen wat geld.

Mauro vertraagde en bleef staan. Aarzelde.

De witte man knikte, liep terug naar het bootje en bracht een radio naar zijn mond.

De jonge Mauro liep naar een smal pad dat bij de haven vandaan voerde, zijn dorp uit. Toen hij eenmaal schuilging onder het donkere bladerdek van de jungle, begon hij zo hard te rennen als zijn eeltige blote voeten hem konden dragen.

Court Gentry trok aan zijn luchtslang om hem iets meer ruimte te geven en richtte zich toen weer op het wrak voor hem. Hij stak zijn gehandschoende hand uit en zocht op de tast zijn weg naar de kolossale ijzeren stuurhut van de gezonken stoomboot. Op dit tijdstip laat in de ochtend bedroeg het zicht in de modderige rivier op een diepte van zo'n tien meter onder het okerkleurige oppervlak van het warme water niet meer dan dertig centimeter. Terwijl hij de juiste positie koos, verstelde hij de hoek van de lamp op zijn helm, hief zijn lastoorts en verkleinde de vlam tot die niet meer was dan een gloeiende punt. Daarna bracht hij het withete vuur langzaam naar het ijzer om een nieuwe snede te maken.

Drie stevige rukken aan de lijn brachten hem uit positie.

'Verdomme,' zei hij hardop, waarbij zijn stem in de koperen helm resoneerde. Omdat de zender in de helm stuk was, communiceerde het team via het touw. Drie korte, stevige rukken stonden voor 'Onmiddellijk naar boven', wat betekende dat het hem minstens tien minuten zou kosten om weer in de algen en de olieachtige lagen af te dalen en zijn plek te vinden.

Maar hij treuzelde niet. 'Onmiddellijk naar boven' was geen boodschap om te negeren. Het kon loos alarm blijken, maar het kon ook betekenen dat er een probleem met de apparatuur was, wat gevaarlijk kon zijn, of dat er in de buurt van zijn duikplek slangen of krokodillen of een school piranha's was gespot, met mogelijk fatale gevolgen.

Vier minuten later kwam hij aan de oppervlakte; omdat hij vanwege zijn apparatuur en gewichten onmogelijk zelf kon zwemmen, sleepte hij zichzelf aan zijn lijn naar de kust. Toen hij nog maar tot zijn middel in het water stond, veegde hij de groene smurrie van het kunststof vizier van zijn helm, maar pas nadat hij de bandjes van de zware helm had losgemaakt en hem had afgezet, kon hij door het dikke riet en het hoge gras heen kijken. Boven hem stonden twee collega's, Thiago en Davi; beiden ervaren bergingsduikers,

die vandaag echter geen van tweeën het water in gingen. Omdat er maar één compressor functioneerde, gebruikten ze die om beurten. Eén man in het water, twee die op krokodillen/anaconda/piranha-wacht stonden.

‘Wat is er?’ riep Court. Zijn Portugees was nog niet half zo goed als zijn Spaans, maar hij kon zich ermee redden. Een van de twee wees met zijn duim naar de overkant van een kleine lagune die als een tumor aan de rivier was verbonden, en Court zag de jonge Mauro op het pad naar de aanlegsteiger. De jongen droeg een rood-blauw voetbalshirt van Barcelona met op zijn rug de naam van een Bulgaarse speler die halverwege de jaren negentig voor het laatst voor de club had gespeeld, en liep op blote voeten. Court had de diepgebruinde jongen nog nooit op schoenen gezien.

Gentry was verbaasd dat hij naar de oppervlakte was geroepen om met de jongen te praten – niettemin zwaaide en glimlachte hij. Maar zijn glimlach verdween op slag. De ogen van de jongen waren groot, en zijn lichaam gespannen.

Er was iets aan de hand.

Court ploegde door de drassige oever die de lagune omringde, zijn voeten zogen zich vast in de blubber. Hij klom omhoog tot hij bij de jonge Braziliaan stond, leidde hem een paar meter langs het pad naar beneden voordat hij vroeg: ‘Wat is er?’

‘Je zei dat ik naar je toe moest komen als ik hier ooit een witte man zou zien.’

‘Ja, dat klopt.’ Court voelde zijn lichaam verkrampen.

‘Een oude man. Alleen. Bij de steiger.’

‘Heeft hij met iemand gesproken?’

‘Ja, hij heeft Amado iets gevraagd. Heeft hem een papier laten zien. En hem een beetje geld gegeven. Daarna zei de man iets in zijn portofoon.’

‘Zijn portofoon?’ Gentry maakte zijn blik los van de jongen en liet hem over het pad dwalen dat verbonden was met de aanlegsteiger, een kilometer verderop door de dichte jungle. Zijn handen waren al bezig zijn oude verweerde wetsuit uit te trekken tot hij in zijn ondergoed stond.

Thiago riep vanaf de andere kant iets naar hem, waarschijnlijk dat het nog geen lunchtijd was, maar Court negeerde hem.

‘Waar is hij nu?’

‘Weg. Hij is weer in een bootje gestapt en de rivier op gevaren.’

Court knikte. Zei in het Engels tegen zichzelf: ‘De mensenjager.’

‘¿Quál? Wat?’

‘Goed. Je hebt het heel goed gedaan, Mauro. Dank je.’

‘Geen probleem, Jim.’

Een paar tellen later zat Court op zijn knieën bij zijn spullen die hij aan de

andere kant van de lagune had opgeslagen. De jongen was samen met hem naar de oever gelopen en was boven hem blijven staan en keek hoe hij een grote sporttas openmaakte. Hij haalde er een zwarte shotgun met afgezaagde loop en een houten kolf uit. Hij haalde zijn van de Braziliaans reals uitpuilende portemonnee uit de tas en gaf hem aan de jongen. 'Deze is voor jou. Haal er iets uit voor jezelf en geef de rest aan je moeder.'

Met grote ogen van verbazing en verwarring pakte Mauro hem aan. 'Ga je ervandoor?'

'Ja, jochie. Hoogste tijd om te gaan.' Haastig trok Gentry een smerige bruine broek en een vuil crèmekleurig shirt met lange mouwen aan.

'En je hond dan?'

'Dat is mijn hond niet; hij bleef gewoon in mijn buurt. Het is een braaf beest. Als je goed voor hem zorgt, zal hij goed voor jou zorgen, oké?'

Court begon de veters van de oude sportschoenen aan zijn natte voeten te strikken.

Mauro knikte, hoewel hij er in werkelijkheid niets van begreep. Hij had nog nooit in zijn leven iemand zo snel zien handelen. De mensen uit zijn dorp gingen er nooit weg, namen niet in een oogwenk beslissingen. Gaven hun portemonnees niet weg aan kinderen. Gooiden hun leven niet overhoop vanwege een of andere ouwe zak in een bootje.

Zijn oom had gelijk. Gringo's zijn gestoord.

'Waar ga je naartoe?' vroeg hij de vreemde Amerikaan.

'Weet ik niet. Ik bedenk wel iets...'

Court stopte abrupt. Kantelde zijn hoofd terwijl hij een kleine, volle rugzak uit de grote sporttas haalde en over zijn rug hing.

Toen Mauro het ook hoorde, zei hij: 'Helikopter.'

Court schudde zijn hoofd. Pakte de shotgun en stond op. Bevestigde hem binnen handbereik met het klittenband aan de rechterkant van de rugzak. Aan de linkerkant hing al een op identieke wijze bevestigde machete. 'Nee. Twee helikopters. Ga gauw naar huis, jochie. Ga met je broers en zussen naar binnen en blijf daar. Het zal er hier stevig aan toegaan.'

En toen verraste de gringo Mauro nog een keer. Hij glimlachte. Hij glimlachte van oor tot oor terwijl hij met zijn hand het dikke zwarte haar van de jongen streelde, daarna zwigend naar zijn twee collega's zwaaide en de jungle in rende.

In het zonlicht doemden twee helikopters op die laag in formatie over de boomtoppen scheerden en met hun wieken de begroeiing onder hen gesel-

den. Het waren Bell 212's, de burgeruitvoering van de Twin Huey, het hoog-gewaardeerde en nuttige vliegtuig dat veelvuldig door de Amerikaanse strijdkrachten in de Vietnamoorlog was ingezet.

Geen vliegtuig in de geschiedenis van de bemande luchtvaart was zo op zijn plaats boven de toppen van woudreuzen als de Huey.

De heli's waren eigendom van de Colombiaanse politie maar waren inclusief de bemanning uitgeleend aan de Autodefensas Unidas de Colombia, een redelijk rechts georiënteerde en weinig hecht opererende troepenmacht die het af en aan opnam tegen de FARC, oftewel Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia, en de ELN, Ejército de Liberación Nacional, de linkse rebel-lengroepering van Colombia. De Colombiaanse politie verkeerde in de veronderstelling dat ze twintig commando's had uitgeleend om in een berg-regio tegen de FARC te vechten, maar in werkelijkheid liet de AUC zich inhu-ren voor een klus over de grens in het Amazoneregenwoud.

De piloten zouden deze frauduleuze inzet van overheidsmiddelen bij nie-mand aanklaarten; ze kregen goed betaald.

Ieder lid van de eenheid droeg een groen jungle-uniform en een tropen-hoed. Ze hadden allemaal een groot HK G3-aanvalsgeweer in hun armen, en allemaal hadden ze extra magazijnen voor het wapen, granaten, een zender en een aan harnas of koppelriem bevestigde machete.

De commandant van de eenheid zat in de voorste helikopter en sprak bo-ven het lawaai van de Pratt & Whitney-turbomotor uit de negen man die bij hem in het toestel zaten toe. 'Eén minuut! Schiet hem neer als je hem ziet! Als je schiet, zorg dat het raak is! Ze hoeven hem niet levend te hebben!' waarna hij zichzelf corrigeerde. 'Ze willen hem niet levend!'

Een collectief uitgesproken '*Sí, commandante!*' overstemde het motor-lawaai. Via zijn zender gaf hij de mannen in de andere helikopter dezelfde opdracht.

Een fractie later gingen de twee helikopters uit elkaar; de heli waar de com-mandant in zat maakte een scherpe bocht naar links en dook met zijn neus naar beneden naar een kleine kronkelende rivier die naar het zuiden liep.

Court rende zelfverzekerd door het ochtendlicht dat in flarden door het bladerdek boven hem viel. Hij liep over het pad door de jungle, zijn oren gespist op het geluid van de wieken achter hem. Al snel veranderde het uni-forme geluid van de heli's in twee aparte geluidsgolven toen ze elk hun eigen koers kozen. Eentje landde achter hem, waarschijnlijk op de moerassige

open plek op zo'n honderd meter van zijn duiklocatie. Court wist dat de mannen daar tot aan hun knieën in de drassige grond zouden zakken, waardoor hij iets meer tijd kreeg om zich uit de voeten te maken. De andere helikopter vloog hem aan de linkerkant boven de boomtoppen voorbij; hij speurde ongetwijfeld de rivier af. Hij zou zijn passagiers afzetten om hem op zijn route de weg te versperren.

Daar ging zijn extra tijd.

Court versnelde nog meer. De glimlach was van zijn gezicht verdwenen, maar terwijl zijn benen en armen hem naar voren stuwden, voelde de zevenendertigjarige Amerikaan zich sterk en vol zelfvertrouwen. Adrenaline, de oude vriend die hij al een tijdje had moeten missen, schoot door zijn lichaam en voedde zijn spieren en hersens.

Hij was hier nu negen weken, negen góede weken, maar hij was in zijn volwassen leven niet vaak zo lang op dezelfde plek gebleven. Zoals hij de jongen al had verteld, was het inderdaad hoog tijd om te vertrekken.

Het team van de commandant liet zich op hoge snelheid aan een touw tot op de rivieroever zakken; de eerste vier lieten zich op hun ellebogen in de smurrie vallen en richtten hun HK's op het oerwoud om de volgende vier veilig voet aan de grond te kunnen laten zetten. Dit tweede kwartet liep door naar de onverharde weg, liet zich daar op de grond vallen en controleerde de weg in beide richtingen. De commandant en zijn nummer twee kwamen als laatste uit de helikopter, renden naar de weg en kozen positie vooraan de stoet.

Toen de commandant het bericht kreeg dat de mannen uit de andere helikopter zich een weg door een moeras moesten banen, vloekte hij hardop in het Spaans en spoorde zijn mannen aan het tempo op te voeren.

Gentry rende door zijn kleine kampeerplek. Dat was zo gedaan. Zijn kampeerplek bestond uit een tent met een veldbed, een met stenen omzoomde vuurplaats, een uitgesleten pad naar een met de hand uitgegraven latrine, een met een klamboe uitgeruste hangmat en een paar spullen die in een net in de boom hingen. Tot zijn opluchting zag hij de hond niet; het was bijna lunchtijd dus wist hij dat de kleine viervoetige overlever naar het enige restaurant was gegaan dat het dorp rijk was, klein met een rieten dak, om te bedelen naar kliekjes waarna hij door zou lopen naar de schaduwrijke palm-

bomen in de buurt van de plek waar de vissers terugkeerden met hun vangst van de dag. Daar kon hij eventjes uitrusten voordat hij met de andere dorps-honden in de slag moest voor het overbodige aas dat van boord zou worden gegooid.

Court was zich er volledig van bewust dat in de dagindeling van de hond meer structuur zat dan in die van hem.

In zijn tent lag een Browningpistool in een afgesloten kistje, maar hij nam niet de moeite die op te pikken. In plaats daarvan pakte hij een aansteker die net om de hoek van de tentingang lag, en een klein blikje benzine dat ernaast lag. Binnen een paar tellen had hij de inhoud van het blikje uitgegoten over de tent, zijn bezittingen in de boom, zelfs de hangmat. Zonder enige aarzeling of spijt stak hij zijn onderkomen in de fik, gooide de aansteker op de grond en liep naar een kleine beek op zo'n vijftien meter afstand.

Links van hem hoorde Gentry iemand schreeuwen. Te oordelen aan het hoge, opgewonden stemgeluid wist hij dat hij gezien was.

Ze waren dichtbij.

Gentry sprong in het enkeldiepe water en rende naar het zuiden, zijn voetstappen explodeerden in het stromende water.

De commandant gleed op zijn rug vanaf de oever het koude water in. Hij hervond zijn evenwicht in het water en hief zijn wapen op het moment dat het doelwit links van hem buiten zijn schoots- en blikveld verdween. De mannen, ieder vol van de jacht, gespannen door de kans het doelwit te vellen, renden hun commandant voorbij.

Hij liet zijn G3 zakken en rende met hen mee. Hij wist dat er voor hen een weg naar de rivier liep, maar hij wist ook dat deze beek niet rechtstreeks naar die weg liep. Hij ging ervan uit dat het doelwit een klein paadje wilde bereiken, dat te smal was om door het bladerdak heen op satellietfoto's waargenomen te kunnen worden. De commandant en diens manschappen hoefden het doelwit alleen maar dicht genoeg te naderen om te kunnen zien waar hij uit het water terug de jungle in was geglipt, daarna zou het slechts een kwestie van tijd zijn voordat ze hem op het pad zouden tegenkomen. Het oerwoud was te dichtbegroeid om je daar te verstoppen, de onverharde weg te recht om een wegvluchtende man in staat te stellen de kogels te ontwijken van de zware 7.62mm-wapens die hij en zijn mannen bij zich hadden.

De commandant sloeg samen met zijn mannen de bocht om, de tien in formatie rennende mannen deden het witte water tot borsthoogte opspat-

ten. Hij zag de gebruinde man met het lange haar en de rugzak met lege handen voor hem uit rennen. Een van zijn mannen die voorop rende loste een schot, dat ruim boven het hoofd van het doelwit in het gebladerte insloeg. Op dat moment dook de man naar links, rende vanuit het water de steile oever op en verdween in het zwarte gat van een klein voetpad. Een tweede schot van zijn manschappen joeg hem de jungle in.

‘Daar loopt hij!’ schreeuwde de Colombiaan. ‘Boven op de oever!’

Terwijl Gentry een flauwe heuvel afrende klonk er een schot dat boven zijn hoofd takken en gebladerte afrukte. Het moordcommando zat hem op de hielen; hij versnelde nog eens, en zijn dijen brandden van het melkzuur dat vanuit zijn bloedbaan naar zijn spieren werd gestuurd.

Hij had zijn vlucht een paar keer geoefend en een route uitgekozen waarop hij optimaal gebruikmaakte van de natuurlijke gevaren die het oerwoud te bieden had. Natuurlijke gevaren die nog gevaarlijker werden door een paar onnatuurlijke maatregelen die hij getroffen had.

Hij reikte met zijn linkerhand naar achteren en pakte de handgreep van de machete aan de zijkant van zijn rugzak. Hij trok hem uit het klittenband en met een enkele krachtige uithaal velde hij een struik rechts van hem. Daarachter volgde hij een nog smaller pad, dat nog beter verscholen lag onder het bladerdek en bedekt was met wortels en klimplanten. Court ging op zijn tenen lopen en trok zijn knieën hoog op om te voorkomen dat hij achter de obstakels op zijn pad zou blijven haken. Zijn achtervolgers hadden hem het hoofdpad zien verlaten; daar twijfelde hij niet aan. Ze zouden hem binnen luttele seconden weer op het spoor komen. Hij gooide tijdens het rennen de machete weg; hoe dol hij ook op het wapen was, en hoe groot de kans ook was dat het binnen afzienbare tijd weer van pas zou kunnen komen, hij moest al zijn concentratie gebruiken voor het snelle voetenwerk en vertrouwen op het spiergeheugen van zijn bovenlichaam om de shotgun los te maken die rechts aan zijn rugzak zat. Hij pakte de handgreep van het wapen en zwaaide het voor zijn lichaam, hield het tijdens het rennen met twee handen vast en richtte de loop vlak voor zijn gezicht recht omhoog.

Het pad liep een volgende heuvel af, waar overal dikke bomen groeiden. Hij sperde zijn ogen open om het beschikbare licht zo optimaal mogelijk te benutten, maakte zijn blik een seconde los van het pad om de juiste boom met de juiste tak te zoeken, en zag hem.

Achter hem klonk weer een schot – hij hoorde de supersonische explosie langs zijn linker oor zoeven. De jagers volgden hem op hooguit twintig meter afstand; over zeven of acht seconden zouden ze de grond betreden waar hij nu overheen liep.

Perfect.

Gentry rende verder, onder de boom door, onder de tak die hij in het zwakke lichtschijnsel had uitgezocht en vuurde de shotgun af die hij loodrecht voor zijn gezicht hield. Hij herlaadde en vuurde een tweede schot af; de terugslag van het wapen drukte zijn schoudergewrichten naar beneden.

De twee schoten uit de shotgun werden opgevangen door het anderhalve bij één meter grote nest van de geafrikaniseerde honingbij dat zo'n vijftien meter boven hem hing; de inslag van de kogels sloeg de onderkant van het nest weg, het dikke gevaarte kwam geheel los van de tak en viel, in zijn val takken afbrekend alsof er een piano uit de boom viel, op het pad.

Court had net de top van een kleine heuvel gerond en was over een gevelde cipres gesprongen toen de korf zo'n vijf meter achter hem op de grond stortte.

Hoewel de commandant een fitte dertiger was, kon hij de jongere mannen uit zijn eenheid niet bijhouden. Hij rende vrijwel als hekkensluiter van de stoet de heuvel af; in de verre duisternis zag hij de vlammen van een shotgun. Het lawaai van een schot werd geabsorbeerd door de vochtige lucht van de hem omringende jungle. Hoewel de commandant bijna net zo opgewonden was over de achtervolging als zijn manschappen, beschikte hij over de tegenwoordigheid van geest om bij het horen van het tweede schot dekking te zoeken, waardoor hij nu helemaal achteraan over het smalle pad liep. Hij was net weer begonnen te lopen toen hij voor hem het enorme gevaarte door de spaarzame lichtbanen die het bladerdak doorliet heen zag vallen.

Hij wist niet wat het was; hij zou het in nog geen miljoen jaar geraden hebben. Pas toen de grote dikke kluit op de grond was gevallen en de voorste twee mannen van de colonne vrijwel geheel werden omhuld door een soort donkere wolk, schreeuwde hij een verwarde en weinig specifieke waarschuwing naar zijn team.

En pas na de eerste kreten, pas nadat hij voor het eerst op de plek waar zijn handschoen ophield en zijn naakte huid begon een stekende pijscheut voelde, pas nadat zijn manschappen waren ingekapseld in de exploderende, wervelende, verduisterende wolk die hij voor zich zag – pas toen wist hij het.

Bijen. Duizenden – nee, tienduizenden woedende bijen bedekten zijn uitzinnig gillende en kronkelende soldaten. Binnen een paar seconden klonken er meelijwekkende en zinloze wanhoopsschoten; goedgetrainde soldaten renden het dichte bos rond het pad in en lieten zich vallen en schopten en sloegen als gekken in het luchtledige.

De commandant werd in zijn gezicht, zijn nek en nogmaals in zijn arm gestoken, en hij struikelde en draaide zich toen om om weer terug de heuvel op te lopen, langs de rand van de ziedende zwerm levende naalden die hem van alle kanten aanvielen, als een gestaag op hem neerdalende bijtende zure regen, een dikke wolk van kleine gesmolten lavabolletjes.

Hij schreeuwde, drukte op de knop van zijn portofoon, schreeuwde nogmaals, en viel toen, waarna de angels dieper in zijn vel drongen.

Hij was bijna weer opgekrabbeld, maar zijn vluchtende mannen – die allemaal tegen de paniek en de pijn en het door de krioelende insectenzwerm vrijwel tot nul gereduceerde zicht streken – liepen hem weer onder de voet toen ze zich terugtrokken in de richting van de beek.

De commandant zette een knie onder zijn lichaam om zichzelf weer overeind te duwen, maar werd verzwolgen door de donkere wolk; elke zenuw in zijn lichaam werd op scherp gezet, en hij reikte naar zijn pistool om zijn tienduizend aanvallers af te weren.

Court rende verder weg van het geschreeuw en de willekeurige gewerschoten die in de jungle achter hem weerklonken. Hij schatte dat hij door ongeveer tien man achtervolgd werd. Hij had niet één keer naar zijn aanvallers omgekeken. Hij baseerde zijn schatting op het feit dat hij aan het kenmerkende geluid van de helikopters kon afleiden dat het Hueys waren, en iedereen die in hetzelfde vakgebied als Court Gentry werkzaam was, wist dat een Huey veertien tot de tanden gewapende soldaten kon vervoeren.

De kreten van pijn die hij hoorde, leken zijn schatting te staven. Het geluid van pijn lijdende mannen leek te worden geproduceerd door pakweg tien man. Wat betekende dat de andere heli er evenveel had vervoerd. Want waarom zou je het ene aanvalsteam groter of kleiner maken dan het andere?

De twee heli's hingen hoog boven hem in de lucht; ze hadden hun vracht gelost en wachtten tot ze de opdracht kregen iedereen weer op te halen.

Gentry liep vanuit de dichte begroeiing de hoofdweg op, boog af naar het zuiden en vertraagde tot een jogtempo. Hij had geen idee waar het andere team zich op dit moment bevond; als ze uit het moeras waren gekomen,

konden ze zomaar over deze weg lopen, maar als dat zo was, lagen ze minstens een kilometer achter hem.

Hij gunde zichzelf al joggend een moment om te ontspannen, maar aan dat moment kwam abrupt een einde toen hij achter zich een vrachtwagen hoorde naderen. Er was maar één vrachtwagen in het dorp, een oud geval met een platte laadbak, eigendom van een van zijn collega's, die uitsluitend werd gebruikt om het opgedoken ijzer vanaf de plek waar het wrak lag naar de steiger te vervoeren zodat het naar Fonte Boa kon worden verscheept.

Court minderde vaart en draaide zich om, in de veronderstelling Davi achter het stuur te zullen zien zitten.

Maar toen hij naar Davi's vrachtwagen keek die honderd meter achter hem reed, zag hij dat die volgeladen was met gewapende mannen met tropenhoeden, en terwijl Gentry weer begon te rennen voor zijn leven, hoorde hij geweerschoten.

'Fuck!' schreeuwde Gentry terwijl hij vanaf de weg weer de dichte begroeiing in dook en zich zo klein, snel en ongrijpbaar mogelijk een weg baande door lianen en bosjes en varenbladeren zo groot als vrachtwagenbanden.

Terwijl hij door het dichte struikgewas ploeterde, bedacht hij een nieuw plan. Het oude was heel simpel geweest. Op ongeveer honderdvijftig meter afstand had hij een kano onder de kleine brug verstopt. Hij was van plan geweest de weg op te rennen, zich van het talud af te laten glijden en dan in het bootje te ontsnappen en onder de overhangende bladeren langs de oever te blijven varen om niet door de heli's gezien te worden.

Maar nu moest hij de brug vanaf de bovenkant van de rivier bereiken, wat voor een extra hindernis zorgde. Of hindernissen, afhankelijk van hoe je er naar keek.

De oevers van de rivier ten noorden van de brug waren letterlijk bezaaid met krokodillen.

Enorm grote krokodillen.

Terwijl Court zich door het vrijwel ondoordringbare struikgewas worstelde, bedacht hij een nieuw plan – een plan dat vaardigheden vereiste waarvan hij niet zeker wist of hij ze bezat, waarvan het onzeker was of hij het kon uitvoeren, en waarvoor hij een dosis geluk nodig had die allesbehalve gegarandeerd was.

Maar het was beter dan al rennend over de weg de uit een vrachtwagen afgevuurde kogels ontwijken.

Hij hoorde de mannen achter hem de vegetatie binnendringen. Een paar losten schoten in de bosjes en de bomen. Court wist dat de bosjes achter hem zich weer zouden sluiten zodra hij er langs was; over de mannen maakte hij

zich geen zorgen meer. Ze konden hem niet zien en hun wapens konden hem niet raken.

Maar waar hij zich wel degelijk zorgen over maakte waren die verdomde krokodillen waar hij op afrende.

Het geweervuur zwol aan. Het klonk bijna alsof de mannen zich met lood een weg door de jungle wilden banen. Dat zou niet werken, niet voordat Court gevlogen zou zijn. Maar dat wilde niet zeggen dat er geen verdwaalde kogel door de begroeiing kon doordringen en zich in het achterhoofd van de Amerikaan kon boren.

Court maakte zich nog kleiner, ploeterde verder op handen en knieën die hij daarbij openhaalde. Hij vernielde spinnenwebben zo groot als visnetten en sloeg met de loop van zijn shotgun een boa constrictor van een laaghangende tak zodat hij eronderdoor kon kruipen zonder het risico te lopen dat de boze slang zich om zijn nek zou slingeren.

Het duurde niet lang voordat hij het oerwoud achter zich liet en de boven de rivieroever gelegen heuvel besteeg. Ongeveer veertig meter links van hem stond de houten brug uitnodigend in de zon. In de schaduw eronder wiegde zijn kleine bootje heen en weer, met ter bescherming een stuk tentdoek er strak omheen gewikkeld. Op vijftientig van de veertig meter lange oever onder hem lagen minstens tien krokodillen in de ochtendzon te bakken, tussen de twee tot vijf meter lang.

Gentry vond een dikke liaan die links van hem diagonaal uit de oever groeide en aan de andere kant van de oever verbonden was met de hoogste en buitenste tak van een zestig meter hoge kapokboom die als een enorme arm over de rivier hing.

Hij zou weliswaar niet helemaal tot aan de brug komen, maar wel op de ernaast gelegen oever. Dat was buiten bereik van de krokodillen, en dus prima.

Omdat hij tien minuten geleden zijn machete had weggegooid, mikte hij met de brede loop van zijn shotgun vlak boven de plek waar de liaan uit de harde grond kwam.

En toen aarzelde hij. Hij stond daar maar, met zijn geweer in de aanslag, hijgend van de inspanning, met zijn geschaafde handen en knieën en de krassen en insectenbeten die hij onderweg had opgelopen. Hij had regelmatig's avonds met de jongens uit het dorp aan de lianen geslingerd; hij had er vertrouwen in dat ze sterk genoeg waren om hem van hier naar daar te krijgen. Maar in gedachten zag hij zijn plan totaal de mist ingaan. Sterker, hij kon zich niet voorstellen dat de komende vijftien seconden vlekkeloos zouden verlopen.